apakintas Vilniaus šviesos

ryte ėjau per išpraustą Mėnulio kalną, per Žvėryną – spindi!
drovu, nes ãtvira lyg žengtum Girtą girią prie Rasytės
ir tavo žvilgsny nuogas šokis Pano puotoje atgytų
nebesumotum, užsimerkt ar žvilgsnį sulaikyti
ties nekaltybės orgija, geismai jos įnoringi

pušynus klaipo be ugnies, be vėjo
jaučiaus paklydęs, Dieve, ir drebėjau: ką ji gali?
pakeisti sapną? nors ne skydo ji mergelė
jos įgeidžiams ir tu paklusi, Visagali
…nė suopio plūksna už ausies nesuplavėjo

mūsų lizdas pakrantėj ant kupsto

pats sau panašus į ūsuotąją nykstančią zylę
sparneliai apsvilę
burna, jau pernykštė, tyli

sı́eninis tiksi
neklausia, ar tu man teksi, ar tu man tiksi
artuman

neišeisiu ankstyvą, vėlyvą, jokį
pavasario, vasaros, rudenio rytą, vakarą
jokį atmink, palaimink, įskaudink
jokį sušalusios plaštakos
jokį liga, šio pasaulio nelaimė, sumušti, išniekinti, teisti
jokį vystanti staltiesė, liepų žiedai, gotikiniai stogai ir skersgatviai
jokį aižėja žemė ir kūnas, ir ledas, tvinsta ir slūgsta
jokį rankos, savos ir svetimos, sproginėja ankštiniai žodžiai
jokį šventadienis, darbo, nedarbo, ramybės sekundė, kai kuriamas
amžinas niekad

iš čia neišeisiu, prie kupsto
glusiu ir būsiu kaip sesės
sugludusios úokse, genio skobtajam
medinio Dievulio širdy

stovi viesulas

ir nežinia ką mano, ir netirpsta
ugnikalnio viršūnėj sniego senis
gal menantis, iš kur tas mano tėvo
rašysenos dailumas ir iš kur
kurpaliai jo ir lūpinės armonikėlės
vingrybė… ne kitaip, iš bãlos

ir nežinia ko taip išbalęs glunda
prie stiklo veidas, iš tamsos į sodą
atbundantį užsižiūrėjęs, žiedą
bekrauna stebuklingą danguje
vos tik patrauks, ir sprogs, išsiblaškys
gyvybės blyškūs žiedlapiai po skliautą

ir nežinia, ar tėvas ten, ar aš
už prosenį senesnis ir už kalną
dabar ugny sušalęs ir prie stiklo
prikepusiu žvilgsniu įsispitrėjęs
į aušrą ar į atmintį, nebylią
armonikėlę… viskas kaip į balą

kai Avižonio duobėse vedžiojau ožką

regėjau fleitininką ir palydą žiurkių
iš miesto trankiai traukiančią keliais
smagiai kretėjo kruvini pagurkliai
taukais ir mėsgaliais, ir guruliais

kasdienės duonos paniektos aplipę
jos čiaupstėsi, jų vado plaučiai cypė

apie teisybę, laisvę ir idėją
nelyg pliki žiurkyčiai išbadėję

sklidinom próvėžom

gyslos tampyta: akmenys, molis
smėlio šiū́pelis, žvyro lópeta
senasis adyta, siūta ir lopyta
rogių šliū́žėm, ratlankių šuoliais

ša! prie jo kapo kas pasodytų ben tują
šlãjos porinės, storos pavažos dvišako
ąžuolo, ko jis neišlaikytų vos dygusio
ledynmečių riedulio, jeigu šventųjų

pulką tarytum špokų ant šakų susitupdęs
laiko, išlaiko, nesudreba, vis man
vaidenas ne mano Giřdiškės plikų ąžuolų altorius

iš tolo girdėti mane nugyvenęs sùplūktas
kelias atgirgždant, užžėlęs, tik vietom prilytas
būk lėtas, sakau, vis tiek pasivysiu, noriu nenoriu

po plynu dangum

žemėtos žemuogės paplentėj
šalia benzino kolonėlės
kur mėtos surūdiję vielos
prie samanojančio akmens

o tu kartoji: išgyvens
o ant kamieno rašo kryžių
atšipęs kirvis, rengias skrydžiui
jaunų sparnuota giminė

atmins tave ir paminės
gležni pakyla it kupriukai
nebesugrįžta: suka, suka
ratus bendruomeniniai paukščiai

tave pažinę, gūžias baugščiai
stiklėja akyse vanduo
paplentės akmenys ak nuo
plynų kirtaviečių atspengia

prie blėstančio laužo

šlamesį, aidesį, mišką
žvaigždės tarytum žarijos
upėn sukritusios, šnypščia

žąsys pakyla į aušrą
baltos kaip miglos alyvos
seka jų liniją laužtą

kai iš Svalios puriena patekės

mane pamėgo demonai, anuos
mes slėpėme palėpėj ir sapnuos
nebuvo nieko mums užtektinai
mes sruvome bejėgiai kaip sapnai

mes vienas kito intakai nuogi
sliuogiu tavim ir tu manim sliuogi
ir tveria demonas už paširdžių
ir verias venos, ir tave girdžiu

už girių sienų ir už vandenų
o rodės – vienas, o negyvenu
o rodės – niekad nebeįdienos

nebūsim niekad perskirti šviesų
suglusim, ir pajusiu – vėl esu
ne vien tik demonams čia vaidenuos

gyvoji ir negyvoji

kalvis kala vinis, kalas kryžių stiebai ir skersiniai
anta kalno, rytiniai dryži spinduliai ir auksiniai
tik vos vos padažyti krauju atpirkimo be núodėmės
kad pražys ant galvos, apsipils neregėtomis uogomis
sulaukėjęs erškėtis, vienatinis Dievo įrodymas

maišto menas apreiškia ūmai lyg iš maišo pradurto
rekvizitą Daiktybės teatro, skystai sudėvėto surduto
kišenėlėj gilioj išslapstytąją tiesą ir žodį apakina
scenos šviesos, juos grobia, suplėšo ir mėto į pakylą
kiek pataiko, tiek lieka stovėti prieš atmintį akliną

išsiplėtus lėliukėms regėt, kaip joje akmenėja
kaip daiktėja gamta, nors ir ką tik erškėtį minėjai
parašytą, užtat tas erškėtis ir baudžias nuvysti
paklausyki, kaip siaudžia gamta: niekdarystė, brolau, niekdarystė

savi marškiniai

Esu jau į Tamstą prilipęs, priaugęs, prikẽpęs
Antanas Baranauskas

kas Pasvalys? tas švinas ant plaukų
o kambary aidu, stiklinėj mielės
čia pilkas tėvas, apsuptas laukų
akloj tamsoj ieškojo savo sielos

čionai prieš rytą krito obuoliai
maldyno pakrašty žaibai skandinos
seniai, giliai, vien sėtrija dygliai
vėlyvų rožių, kai parsidanginęs

guliu, budžiu, slenku tuščia gatve
į tuščią stotį, žuoliai žibaluoti
išnyra iš tamsos, o perone –
sulytas veidas, atminties klastotė